

πλὴν ἐγὼ ποτὲ δὲν βλέπω μὲ τὴν τύφλα τὴν δική σου...
 ποῦ θαρραῖς πῶς εἶμαι τώρα;

Π.— 'Στὴν Ἀθήνα...
 Φ.— Τὴν κακὴ σου.

Εἶμαι ὁ τοῦ Κορροφὸς κι' ἐγὼ
 καὶ τρανοῦς δοξολογῶ
 μ' ἕνα θάφνινο στεφάνι.

Κι' ἀνακροῦνται παιᾶνες
 καὶ διαβαίνουν μεγιστάνες
 μὲ λοφία καὶ μὲ κρήνη.

Κότταξ, παρακαλῶ,
 πῶς καθεῖς μὲ χαιρετᾷ,
 μὲ τὸν Κάϊζερ μιλῶ
 καὶ τοῦ λέω τὰ καὶ τὰ.

Π.— Αὐτοκράτορας κανένας
 δὲν εὐρίσκεται ἔμπροστά σου,
 ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις φρένας
 καὶ δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

Φ.— Εἶμαι ὁ τοῦ Κορροφὸς, κωθῶνι,
 καὶ γυρλιῶ στὸ Κανόνι,
 καὶ γυρλιῶ στὸ Γαστοῦρι...

Π.— Κότταξ ἔκει πέρα μοῦρη,
 ποῦ θαρραῖ πῶς εἶναι φίλος μὲ τὸν Κάϊζερ τὸν πένυ...
 Φ.— Ἀμμέ τί; θαρραῖς πῶς εἶμαι σάν καὶ σὲ τὸν μπα-
 [χλιδάνη;

Π.— Ἄφῃσε τὰς ὀπτασίας
 πλανωμένης φαντασίας.
 Καὶ μὲς στὰ γεράματα
 σὲ πλανοῦν δράματα,
 κι' ἔχεις πάντα παρακρούσεις,
 κάθαγμα τῆς πρωτευούσης.

Φ.— Ἐγὼ γιὰ μεγαλεῖα θυσιάζομαι,
 ἐγὼ στὰ μεγαλεῖα θυσιάζω.
 ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὴν ἐνθουσιάζομαι,
 ἐγὼ μὲ τὴν ἰσχὴν ἐνθουσιάζω.

Ἐγὼ, μωρέ, κι' ἂν κάθωμ' ἔδω πέρα,
 κι' ἀπὸ μακρὰν ὁ νοῦς μου προσκυνεῖ
 κάθε φυλῆς καὶ κράτους τὸν ἀστέρα,
 ὅπταν λαμπερὸς μεσουρανή.

Ἐγὼ κι' ἂν θεωρῶ τὰ μεγαλεῖα
 ἐφῆμερα, ψευδέστατα, γελοῖα,
 ἐν τούτοις ἀποβλέπω πρὸς αὐτὰ
 καὶ πάντα τὰ νομιζῶ ζηλευτά.

Μ' ἄρσει νὰ προβάλλ' ὑπερηφάνως
 τὸ σκῆπτρον κι' ἡ κορῶνα καὶ τὸ κρᾶνος.
 Μ' ἄρσει τῆς δυνάμεως ἡ λάμψις
 κι' ἡ τόση τῆς περιλαμπρὸς τιμῆ,

ὅπου σὲ κάνει θέλοντα καὶ μὴ
 τὸ γόνυ καὶ τὴν μέση σου νὰ κάμψῃς.

Τὸ φῶς τῶν μεγαλείων, συμπολιτῆ,
 κι' αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους καταπλήττει,
 κι' ὅσο κι' ἂν τὰ θαρροῦν κολοκυθένια
 καὶ πράγματα τοῦ κόσμου τιποτένια,
 μὲ σκίβουν ἔμπροστά των κεχρηγότες
 καὶ στέκουνε σάν τῆς βρεγμένης κόταις.

♦♦♦♦♦
 Ἐστὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
 ὁ Φασουλιῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Φ.— Χαῖρε, δύναμις μεγάλη,
 χαῖρε, δύναμις χρυσῆ...
 καλῶς ὄρισες καὶ πάλι
 ὅτῃς Κερκύρας τὸ νησί.

Αὐτοκράτωρ ἰσχυρὸς,
 Αὐτοκράτωρ τρομερὸς,
 ποῦ τὸ κρᾶνος ἀγαπᾷ,
 τοὺς στρατοὺς, τὰ πυρρόβλα,
 κι' ἐν ἀνάγκῃ μέσα σ' ἔλα
 τὸν κυτταίξαι καὶ παπᾶ.

Πάλι καλῶς ὄρισες...
 τώρα πᾶς μᾶς γινώρισες
 μαχητὰς ἀλκίμους.

Δὲν μᾶς βλέπεις πλαδαροῦς,
 δὲν μᾶς βλέπεις ὀκηρυβοῦς,
 χαθῶνους καὶ ραθῶνους.

Τώρα δεῖχομε κι' ἐμεῖς
 εἴφος στρατιώτους,
 εἴφος ἄξιον τιμῆς
 καὶ βραβεῖου πρώτου.

Τώρα φρόνημα καὶ μένος
 μᾶς τονώνει τὴν καρδιά...
 σ' ἐξυμῶ στεφανωμένους
 μὲ τῆς θάφνης τὰ κλαδιά.

Μὲ στεφάνια ὅτῳ κεφάλι
 σοῦ φωνάζομε τίς εἶ;...
 καλῶς ὄρισες καὶ πάλι
 ὅτῃς Κερκύρας τὸ νησί.

Ὅ τῶν ἀρμάτων κρότος
 σὲ κάνει μὲ φτερὰ...
 ὅτῃς νίκαις μᾶς εὐ πρώτος
 ἐφώναξες οὐρρά.

Ὅθρρα μὲ δέκα ρο
 κι' ἐμεῖς γιὰ τὰ φωνάζομε,

και μ'ένοπλο χορό
λεβέντρες γυμνάζομε.

Ἄνδρες ἐξ ἀνδρείων
ἐμπρός μας σάν Ὁρίων
ὥρας καταναγάζεις.

Ἐξάιρεις μαχητὰς,
βραβεύεις νικητὰς
καὶ τοὺς ζητωκραυγάζεις.

Κ2 Ὁ Περικλέτος τώρα
πέρνει κ2 ἐκεῖνος φόρα.

Π.—Καλῶς ἦλθες στῶν μεγάλων Ἀχιλλείων τὴν
σὲ δοξάζω καὶ σὲ τρέμω... [τρυφήν...
ὕμνος δέξου κ1 ἀπὸ μένα, ποιῶμαι πάντοτε κηφήν
κ1 ἐν εἰρήνῃ κ1 ἐν πολέμῳ.

Μὲς ἄτὰ κλέη σου τὰ τόσα
κ1 ἀπὸ μᾶς μὴ δάφνη λάβε...
χαῖρε χαῖρε, ρΒαθερόσα,
χαῖρε, κραταῖε Βυργράβε.

Ἔπειτ' ἀπὸ βρυχηθμοῦς,
ἔπειτ' ἀπὸ μυκηθοῦς
ὑπογείων Ἑγκελάδων.

Μὲς στὴν Κέρκυρα πάτεις
καὶ σ' Ἀχίλεια ζητεις
ἕνα τῆς Εἰρήνης κλάδον.

Καλῶς ἦλθες ν' ἀνασάνης,
κ1 ἔμεις πάντες ἐν ὀργάνοις
σ' ἐξιμνοῦμεν, Γερμανέ.

Μὰ κ1 ἐγὼ θὰ σ' ἐξυμνήσω
δίχως κἄν νὰ τὸ κουνήσω
μέσ ἀπὸ τὸν καφενέ.

Ὡ Κορῶνα προσφιλῆς,
ἄκουσε σπαθὰ πῶς τρίζουν,
κῦτταξε πῶς σ' ἀντικρίζουν
τῶν Ὀμήρων Ἀχιλλεῖς.

Ἰδὲ τὸν Ἀχιλλεῖα
μὲ περικεφαλαία.
Πανόρηγο παλληκάρη,
τῆς λεβεντιάς καμάρη.

Μὰ καὶ τῆς ἀδελφῆς σου τὸν ἄνδρα κῦττα τώρα,
κῦττα τὸν Στρατηλάτη,
ποῦ Νίκη δαφνηφόρα
ἔστησε σ' ἐπὶ Παλάτι.

Ἄδὲς καὶ τὸν Βασιλῆά μας, τὸν Ρήγα τὸν τρανὸ,
μὲ τὰ μεγάλα κλέα,
κ1 ἔχεις τὸν Ἀχιλλεῖα
ἔμπροσά σου ζωντανό.

Τρόπαια θαυμαστά,
ποῦ σκότους αἰδανέμερ
τὸν ἦλιο τῆς ἡμέρας.

Κ1 ἦ, ράβδος, ποῦ βαστᾷ
σ' ὅσο στιβαρό του χέρι,
εἶναι δικό σου γέρας.

Βλέπω μέσα σ' τὴ μορφὴ σου
σιδηρόφρακτο τὸν Ἄρη,
καὶ κυττᾷ τὴν ἀδελφή σου
τὴν Ἀγούστα μὲ καμάρη.

Ἄλλη πλάσις ρωμαλέα,
τρόπαια κ1 ἐγὼ τῆς στήνω ..
μὰ κυττᾷ τὸν Ἀχιλλεῖα,
μὰ κυττᾷ τὸν Κωνσταντίνο.

Ὁ Φασουλῆς κορώνει
καὶ ξαναδευτερόνει.

Φ.— Καλῶς ὄρισες κλεινέ,
Αὐτοκράτωρ Γερμανέ,
δοξαστῶν προγόνων γόνε.

Μάθε τώρα κ1 ἐδῶ πέρα
πῶς δὲν κοπανοῦν ἀέρα
κ1 ἄχυρα σὺν πρὶν δὲν τρώνε.

Δατρευτὸς καὶ σ' τὴν Ἀθήνα
ἔλα, Κάϊσερ, ξανά,
ὅμως στρέψε καὶ σ' ἐκεῖνα
τῆς Ἡπείρου τὰ βουνά.

Ἄνυπότακτα κωνίτζουν
κ1 ὀλοένα μπουμπουνίτζουν
καὶ γὰρ Ἀλευθεριά φωνάζουν.

Ἐσὸ, ποῦσαι καὶ πατάς,
σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς
μὲ τοὺς δούλους, πεῦ στενάτζουν.

Σὺ τῶν ἵπποτῶν ἵπποτης
δῶσε σ' τοὺς μικροὺς ἀέρα,
τῶρ ἄνδρεία, γενναϊότης,
κ1 ἕνα μένος πέρα πέρα,
ποῦ κ1 ὁ Κόντης τῆς Κερκίρας πῆγε κάτω σ' τὰ Σεπόλια
τῆς κλεινῆς Ἰσοταφάνου,
καὶ μετὰ τοῦ Ζαβιτσάνου
ἔλλαξε γενναῖα βέλια.

Ἄκου βογγητὸ θυμάτων,
μὰ καὶ βροντερῶν ἀρμάτων
θαύμασε τὴν ἀστραπή.

Κ1 ἂν τὰ δίκχη μας τὰ ξέρης
ἴσως ἔλθῃ κ1 ὁ Δευτέρης
σ' τοὺς Κορφοὺς νὰ σοῦ τὰ πῆ.

Εὐχαριστήριον θερμὸν σ' τὸν ἀγνωστὸν μας φίλον
δι' ὅσον δαίχνει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.